

v. f. Lovenes Udførelse, ikke blev endelig vedtagen uden gjennem de virkelige Bevillingslove, Finantsloven og Tillægsbevillingslovene, og jeg skal tilføje, at jeg maa formene, at det særlig for Folkethinget er af Vigtighed at holde fast paa, at Bevilling ikke gives ved saadanne Love som den, vi idag behandle, men kun gives ved Finantslov og Tillægsbevillingslov. Men fastholdes dette, er det aabenbart, at nærværende Lov ikke ved den forandrede § 1 har faaet en væsentlig anden Charakter. Den ordner da kun en Side til af Indkomstbestatningen, som man af Grunde, hvilke jeg skal komme til at omtale, ikke havde optaget sammen med de andre, men meent at burde holde for sig selv i en særlig Lov; men herved bliver Loven ikke til en anden Lov, ikke til en Bevillingslov.

Den anden Hovedgrund, som anføres af Fleertallet, er den, at den grundlovmæssige Stilling, som Folkethinget skulde have ifølge Grundlovens § 48, skal kunne komme alvorlig i Fare ved den Fremgangsmaade, som er opstillet fra Landstingets Side. Jeg kan i saa Henseende ikke undgaae at udtale, at jeg ikke kan see — det kan gjerne være, at jeg i den Henseende har Ret; men jeg kan dog ikke undlade at udtale, at jeg virkelig ikke formaaer at see, at den Slutning og den Beviisførelse, som opstilles her i Motiveringen, er klar. Jeg kan ikke see dette, og jeg skal, forinden jeg gaar ind paa, hvorledes min Opfattelse af det omvistede Forhold er, tillade mig, som jeg haaber tydelig, at paavise, at der virkelig er Mangel paa Klarhed tilstede. Der anføres først, at Grundlovens § 48 foreskriver, at Forslag til Finantsloven og Tillægsbevillingslove skulle behandles først i Folkethinget; ja, dette er Noget, der er utvivlsomt, Noget, hvorom der aldeles ikke kan disputeres, Noget, som ikke alene jeg, men sikkerlig Alle ville tiltræde. Men, siger man videre, det er da en Selvfølge, at nye Skattelove og andre finantzielle Love ogsaa maae komme først til Behandling i Folkethinget. Jeg troer imidlertid ikke alene, at denne Udtalelse, naar den fremsættes saaledes ganske i Almindelighed, ikke kan forsvares, men endoggsaa at ikke engang de Herrer, som have underskrevet denne Sætning, i Vir-

keligheden mene dette, at enhver Skattelov og finantziel Lov absolut først skal behandles i Folkethinget. Loven, som den forelaa tidligere, var nemlig aabenbart en Skattelov, men vi vare Alle enige om, at, naar den ikke indeholdt Andet, end hvad den dengang indeholdt, kunde den meget godt have været behandlet først i Landstinget. Dernæst, hvad er en finantziel Lov? Naar dette Udtryk bruges som her aldeles i Almindelighed, seer jeg ikke Andet, end at en finantziel Lov er enhver Lov, som nødvendigtvis i sin Udførelse maa faae Indflydelse paa Finantsloven, hvad enten det nu maatte være paa dens Indtægts- eller dens Udgiftside; men i den Forstand vil vel Ingen fastholde Sætningen. Naar man dernæst begrundet sin anførte Paastand paa den Maade, at man siger: „Det er vel ikke ligefrem paabudt i den nævnte Grundlovsbestemmelse, at Saadant skal see; men den modsatte Fremgangsmaade vilde, naar den blev mere almindelig, kunne føre til Indgreb i osv.“ forekommer det mig, at være en ganske besynderlig Beviismaade, at sige om Noget, som er selvfølgelig, at en modsat Fremgangsmaade vilde kunne, naar den blev mere almindelig føre til Indgreb osv., det forekommer mig, at, naar det er selvfølgelig, maa det Modsatte ikke kunne, men absolut maatte — og ikke, naar det blev mere almindeligt, men overhovedet, naar det fandt Sted, føre til Indgreb. Og hvad er det saa man siger, der gjøres Indgreb i? Man siger ikke i Thingets grundlovmæssige Bevillingsret, men i dets grundlovmæssige Ret til først at behandle finantzielle Love, altsaa det, man skulde bevise. Det forekommer mig derfor tydeligt, at hele denne Deel af Fleertallets Motivering er overordentlig uklar. Jeg skal nu i Modsetning hertil tillade mig at fremsætte, hvorledes jeg betragter det omhandlede Forhold, og søge herved i det Mindste at bidrage mit til at bringe Klarhed tilstede. Det er da for det Første givet, og Noget, som intet Menneffe omvifter, at Folkethinget har en grundlovmæssig Ret til først at behandle Bevillingslove, nemlig Finantslove og Tillægsbevillingslove. Nu er der Nogle, der sige: Ja hertil er ogsaa Folkethingets Ret begrændset; man maa ikke give Grund-